

Toivossa väkevät

KUTEN ÄITIENPÄIVÄN toisteluun suosikkiruno **Lauri Viidan** *Alfhild* myös Sivuun Ensemblen *Yhteinen iho* käsittelee äitiyden voimaa ja valtaa. Äidillä on ihmeellinen voima synnyttää lapsi maailmaan ja lapsella suorastaan maagista voimaa vangita äitinsä huomio.

Edessä on valtataisteluita, asemien muuttuminen ja vääjäämätön lähtö. Äidin ja pojan yhteys säilyy silti, tanssiteatteri-teos ehdottaa.

Joskus nykyesityksiä katsoessa tuntuu, ettei ole varmuutta edes siitä, mitä teos käsittelee, mutta nyt tematiikka oli varsin selkeä. Mukana oli vahvoja kulttuurisia viittauksia pietä-asetnosta aina *Ave Mariaan*. Kokonaisuus oli itselleni jopa liiankin siisti ja turvallinen – langat solmittiin yhteen ja tarjottiin anteliaasti "lukuohjeita".

Äidin tajuntaan iskee elämää suurempi pelko, että lapselle voi sattua jotain, ja tämä saa pyöräilykypärän päähänsä. Teoksen lopussa aikuinen poika

tulee vierailulle ja laittaa kypärän äidilleen, joka kokee sen kahlitsevaksi.

Alussa äiti (**Minna Puolanto**) katselee korkealta, kuinka sikiöasennosta herää uusi ihminen. Lapsi (**Oskari Turpeinen**) on riemastuttava löytäessään kääntymisen ja pystyyn nousemisen. Tekstin, laulun ja liikkeen kautta käsitellään kasvamista yhteen ja erilleen. Pian poika jo flossaa, katoaa väliillä pelimaailmaan ja viinaakin kokeillaan teatterillisen konkreettisesti, kun äitirukka odottaa teiniä kotiin. Liekö

vanhustenhuoltoa koskevan uutisoinnin vaikutusta, että Puolannon muuttuminen hauraaksi, lintumaiseksi vanhukseksi ja hänen fyysinen taistelunsa nousta ylös koskettivat. Reiluun tuntiin oli mahdutettu paljon isoja aiheita kuten lapsen kuolemanpelko ja äidin syyllisydentunto – elämää mentiin pikakelauksella.

Huomasin nauttivani eniten abstrakteista kohdista, jotka jättivät tilaa tulkinnoille ja selittämättömälle. Turpeinen on elastinen, akrobaattinenkin liikkuja, erityisesti lopun soolo

>>

34 TEATTERI&TANSSI+SIRKUS

>> äännettömine huutoineen oli vaikuttava. Myös Puolannon kanssa unisonossa tehdyt duetot löysivät hengittävän, yhteisen ajoituksen ja loivat äidin ja lapsen symbioosia.

Jarmo Saaren säveltämä musiikki ja äänimaailma olivat vaihtelevia ja svengasivat. Teoksen visualisointi oli pelkistetyin vaaleaa; yksinkertainen huone näkyi harson takaa unenomaisena ja etäännyttetyinä. Villasukkien ja kenkien pukemisella ja riisumisella luotiin merkityksiä huolenpidosta ja vallasta.

Käsikirjoituksesta vastasi ohjaajan idean pohjalta **Veera Tyhtilä**. Teksteissä oli humoristisia ja runollisiakin fragmentteja äidin ja lapsen elämästä. Eräässä todettiin, kuinka outoa on, että hän kasvoi aikuiseksi ja kaikki ennen sitä unohtui. Ehkä siinä oli ydin. •

AINO KUKKONEN

Tanssiteatteri Sivuun Ensemble: Yhteinen iho.

Käsikirjoitus **Veera Tyhtilä**. Koreografia, ohjaus **Ninni Perko**. Musiikki **Jarmo Saari**. Visualisointi, puvut **Alisha Davidow**. Valot **Mirkka Saari**. Esilintyjät **Minna Puolanto** ja **Oskari Turpeinen**. Ensi-ilta Kanneltalossa Helsingissä 27.2.2019.

Minna Puolanto ja Oskari Turpeinen äidin ja pojan duetossa *Yhteinen iho*.

TANJA AHOLA

